

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/44/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121305760
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6121305760.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a JUDr. Vladimíra Šalamúna (sudca spravodajca), v právnej veci žalobcu: A. B., C. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. XXX, D., zastúpeného: A. C. E., advokát, so sídlom Háľkova 1, Bratislava-Nové Mesto, IČO: 43 060 722, proti žalovanému: F., G.. G. C. H. I. J., F., K. H. I. L., G. G. B. M. XXXX/XX, N., J. C., O.: XX XXX XXX, zastúpenému: O. P. G., so sídlom Nedbalova 12, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 857 203, o vylúčení veci z exekúcie, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16C/22/2021 zo dňa 30. januára 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16C/22/2021 zo dňa 30. januára 2023 potvrdzuje.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) žalobu zamietol (prvý výrok rozsudku) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bude rozhodnuté o výške trov konania žalovaného (druhý výrok rozsudku).

1.1 V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd hnutelné veci: 1 ks vákuový plniaci, porcovací a pretláčací stroj Handtmann, typ VF 608 plus FPA, 1 ks rezačka mäsa MAINCA, typ PC 114L s prísl. a 1 ks miešačka mäsa MAINCA, typ RM 200, vylúčil z exekúcie vedenej na exekútorskom úrade I. B. M., G. G. L. K. Q. XXX/X, XXX XX G. R., pod č. k.: 202EX 164/20. Zároveň sa žalobca voči žalovanému domáhal priznania nároku na náhradu trov konania, ktoré mu v súvislosti s jeho účasťou v tomto konaní vznikli.

1.2. Svoj návrh žalobca odôvodnil tým, že hnutelné veci, vylúčenia ktorých z exekúcie sa v predmetnom súdnom konaní domáhal, zakúpil na základe ústne dojednanej kúpnej zmluvy od spoločnosti K. K., G., so sídlom Okružná 3239, 900 01 Modra, IČO: 35 899 450 dňa 02.06.2017, čím sa stal ich výlučným vlastníkom. Žalobca sa i naďalej cítil byť vlastníkom týchto vecí, nakoľko za ne riadne zaplatil dojednanú kúpnu cenu, nadobudol ich v dobrej viere a po celú dobu ich mal v oprávnenej držbe. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že kúpna zmluva bola uzatvorená so spoločnosťou K. K. G., avšak exekučné konanie je vedené voči spoločnosti S., G.. G. C. Ak by aj bola pochybnosť o vlastníctve predávanej veci predávajúcim (K. K., G.), v súvislosti s nadobudnutím vlastníckeho práva žalobcom dal žalobca do pozornosti aj ustanovenie § 446 Obchodného zákonníka.

1.3 Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 11. 06. 2021 žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať náhradu trov konania, a to z dôvodu, že žalobca nepreukázal vlastnícke právo k hnutelným veciam, ktoré žiada z exekúcie vylúčiť. Tvrdil, že žalobca nemohol nikdy nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným

hnuteľným veciam, ktoré údajne na základe kúpnej zmluvy zakúpil od spoločnosti K. K., G., nakoľko táto spoločnosť nikdy dané hnuteľné veci podľa žalovaného nevlastnila a nemohla teda s nimi ako s vlastnými ani nakladať a tieto prevádzať odplatne v prospech žalobcu. Žalobca totiž poukázal na skutočnosť, že ako predávajúci uzavrel kúpnu zmluvu so spoločnosťou Village Farm, s.r.o. (právny predchodca spoločnosti K. K., G.) v roku 2016, predmetom ktorej boli dotknuté stroje, a to za kúpnu cenu vo výške 47.705,00 €, ktorá mala byť splatená do konca februára 2017. Zároveň sa strany tejto kúpnej zmluvy dohodli, že stroje ostávajú vo vlastníctve žalovaného, a to až do úplnej úhrady celej kúpnej ceny. Žalovaný si splnil svoju povinnosť odovzdať stroje, ktoré rovno aj uviedol do prevádzky, avšak spoločnosť H. F., G. nezaplatila žalovanému celú kúpnu cenu v zmysle dohodnutej kúpnej zmluvy. Následne sa táto spoločnosť zlúčila so spoločnosťou K. K., G.. Táto následne so spoločnosťou B., G. a tá nakoniec zanikla bez likvidácie zlúčením so spoločnosťou S., G.. G. C. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa preto žalovaný domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd prikáže vrátiť stroje žalovanému, a to v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II. pod sp. zn. 30Cb/57/2019. Uvedený súd mal za osvedčené, že vzhľadom na výhradu vlastníckeho práva dohodnutú v kúpnej zmluve ako aj vzhľadom na nezaplatenie kúpnej ceny, neprešlo vlastnícke právo na spoločnosť S., G.. G. C., ani jeho právneho predchodcu a zostalo vo vlastníctve žalovaného. Preto vydal rozhodnutie zo dňa 01.07.2019, č. k. 30Cb/57/2019-94, v zmysle ktorého je spoločnosť S., G.. G. C. povinná vrátiť stroje. Keďže táto spoločnosť nevrátila stroje, žalovaný sa domáhal vydania strojov v exekučnom konaní, v rámci ktorého je vedená exekúcia, z ktorej žalobca žiada v tomto konaní vylúčiť predmetné hnuteľné veci.

1.4 V ďalšom obsahu napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol stručný priebeh konania, argumentáciu strán sporu, vykonané dokazovanie a závery z neho vyplývajúce, zistený skutkový stav a na vec aplikoval ustanovenia § 44 ods. 1. 2, 3, 4 a 6 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

1.5 Súd prvej inštancie v rámci právneho posúdenia dôvodnosti žalobcom uplatneného návrhu na vylúčenie dotknutých hnuteľných vecí z exekúcie posudzoval, či sú splnené zákonné podmienky na takéto vylúčenie, tak ako ich predpokladajú vyššie citované zákonné ustanovenia. Skonštatoval, že zo zisteného skutkového stavu veci totiž nesporne vyplýva, že exekučným titulom, na podklade ktorého je predmetné exekučné konanie vedené, je právoplatné a vykonateľné neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 01. 07. 2019, sp. zn. 30Cb/57/2019-94, v zmysle ktorého je spoločnosť S., spol. s r.o. povinná vydať spoločnosti F., G.. G. C. (žalovanému v tomto konaní) 1 ks vákuového plniaceho, porcovacieho a pretláčacieho stroja T., typ VF 608 plus FPA, 1 ks rezačky mäsa MAINCA, typ PC 114L s príslušenstvom a 1 ks miešačky mäsa MAINCA, typ RM 200. Predmetný exekučný titul je tak titulom na nepeňažné plnenie spočívajúcim v povinnosti vydať konkrétne vo výroku exekučného titulu špecifikované hnuteľné veci. Poukázal na to, že žalobca v konaní nežiadal vylúčiť z exekúcie povinného veci, ktoré majú byť speňažené za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného (keď súdny exekútor pri exekúcií predajom hnuteľnej veci vychádza z vyvrátiteľnej domnienky, že povinný je vlastníkom hnuteľných vecí, ktoré má v držbe), ale žiada z exekúcie vylúčiť práve tie hnuteľné veci, ktorých vydanie v prospech oprávneného povinným je predmetom samotného exekučného titulu.

1.6 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh žalobcu na vylúčenie vecí z exekúcie je podaný nedôvodne, a preto je potrebné takýto návrh zamietnuť, a to z dôvodu, že právna ochrana žalobcu ako tvrdeného vlastníka dotknutých hnuteľných vecí nemôže byť v tomto konaní zo strany súdu priznaná spôsobom, že súd by v tomto konaní obchádzal alebo popieral samotný exekučný titul na podklade ktorého je vedená exekúcia. Ak exekučný titul, ktorým je dané neodkladné opatrenie, ukladá povinnému vydať v prospech oprávneného určité hnuteľné veci, nie je právne možné, aby sa tretia osoba, tvrdiaca existenciu jej vlastníckeho práva k takýmto hnuteľným veciam, bránila v súdnom konaní formou excindančnej žaloby. Excindančnú žalobu, ktorou podstata je poskytnutie právnej ochrany tretej osoby, ktorá preukáže vlastníctvo k veci, ktoré nepripúšťa exekúciu na majetok povinného, totiž nemožno zamieňať s napádaním samotného exekučného titulu a rozporovaním v ňom uloženej povinnosti povinnému vydať hnuteľné veci oprávnenému. Žalobca tak nemôže v exekučnom konaní a následne podaním excindančnej žaloby uplatňovať ani hmotnoprávne, ani formálnoprávne námietky, ktoré mal uplatniť v pôvodnom konaní povinný, ktorému bola daná povinnosť vydať predmetné hnuteľné veci uložená, ak s uložením takejto povinnosti nesúhlasil. Vo vykonávacom konaní je totiž predmetom rozhodovania nútené uskutočnenie výkonu príslušného vykonateľného rozhodnutia. Oprávnený predložil exekučný titul, ktorým bola povinnému uložená povinnosť, exekučný súd musí takýto exekučný titul vyznačujúci sa právoplatnosťou rešpektovať a vychádzať z neho, takže spochybňovanie samotného exekučného titulu a z neho vyplývajúce spochybňovanie nároku

oprávneného nemôže predstavovať dôvod na vylúčenie vecí z exekúcie, keď práve vydanie týchto vecí povinnému samotný exekučný titul ukladá.

1.7 S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie posúdil žalobný návrh ako nedôvodný a žalobu zamietol z dôvodu, že na ochranu žalobcom tvrdeného vlastníckeho práva k hnutelným veciam, ktoré nie sú predmetom exekúcie, ale sú predmetom vydania v zmysle povinnosti uloženej samotným exekučným titulom, nie je možné úspešne viesť konanie o vylúčenie vecí z exekúcie.

1.8 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej v texte len „CSP“) s použitím ustanovenia § 256 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu sporových strán v konaní. V danom prípade súd prvej inštancie rozhodol žalobu v celom rozsahu zamietol, a preto náhradu trov konania v rozsahu 100 % priznal žalovanému.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa v celom rozsahu nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie.

2.1 Poukázal na fakt, že v tejto veci postupoval striktne v súlade s výzvou Okresného súdu Banská Bystrica, v ktorej bol vyzvaný na podanie žaloby na vylúčenie vecí z exekúcie. V tejto súvislosti poukázal na „nekonzistentnosť“ právneho názoru Okresného súdu Banská Bystrica v tejto veci a považoval takéto konanie za zmatečné.

2.3 Podľa žalobcu Exekučný poriadok, či iné súvisiace predpisy, neobsahujú ustanovenia, ktoré by explicitne takýto postup vylučovali, resp. upravovali. Z exekučného titulu zviazaný výlučne povinný a nie tretie osoby. Z § 44 ods. 1 Exekučného poriadku uvedeného vyplýva, že žalobca mal zákonné právo preukázať vlastníctvo k veci, čo mu však napadnutým rozhodnutím súdu nebolo umožnené.

2.4 Súd prvej inštancie tiež vyslovil názor, že žalobca sa mal domáhať svojich práv žalobou na určenie vlastníctva súdnou cestou, avšak spôsobom súladným so zákonom. Žalobca sa domnieval, že konajúci súd mal na mysli žalobu podľa ustanovenia § 137 ods. c/ CSP. K predmetnému uviedol, že nemal dôvod iniciovať tento druh konania, nakoľko bol v čase, keď sa dozvedel, že hnutelné veci majú byť predmetom exekučného konania, absolútne presvedčený o svojom výlučnom vlastníckom práve k predmetným veciam. Svoje vlastnícke právo nerušene vykonával viac ako tri roky. Nemal teda subjektívny dôvod domáhať sa určenia vlastníckych práv formou určovacej žaloby.

2.5 Z uvedených dôvodov navrhoval, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvej inštancie na opätovné rozhodnutie. Súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

3. Žalobca sa vo vyjadrení k odvolaniu stotožnil s napadnutým rozsudkom. Navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že odvolanie žalobcu odmietne z dôvodu, že odvolanie zo dňa 14.02.2023 žalobca podal predčasne a jeho doplnenie zo dňa 16.03.2023 nespĺňa všetky náležitosti odvolania v zmysle § 363 CSP, pretože z neho nie je zrejmé, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov považuje žalobca rozsudok za nesprávny.

3.1 K žalobcom namietanej „nekonzistentnosti“ postupu Okresného súdu Banská Bystrica uviedol, že súd podľa ustanovenia § 44 ods. 4 Exekučného poriadku po predložení veci exekútorom súdu neskúma, či sú splnené podmienky na podanie žaloby na vylúčenie vecí z exekúcie, iba posudzuje koho právo sa mu zdá k predmetu exekúcie menej pravdepodobné a toho vyzve, aby uplatnil právo na vylúčenie vecí z exekúcie prípadne aby strpel vedenie exekúcie. Až v konaní po podaní žaloby je vecou súdu skúmať procesné a iné podmienky, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

3.2 K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie uviedol, že predmetom a účelom žaloby na vylúčenie vecí z exekúcie nie je určenie vlastníckeho práva. Zhodne s odôvodnením napadnutého rozsudku tvrdil, že právnou úpravou žaloby na vylúčenie vecí z exekúcie nemožno použiť v prípade výkonu exekúcie odobratím vecí, čo podľa neho konštatuje aj právna doktrína, podľa ktorej je tento druh žaloby prípustný iba v prípade výkonu exekúcie predajom vecí. Žaloba na vylúčenie vecí sa podľa neho na predmetnú vec nemôže aplikovať aj z dôvodu, že z § 185 ods. 5 Exekučného poriadku vyplýva, že v prípade, ak márne uplynie lehota na dobrovoľné vydanie vecí, exekútor postupuje podľa ustanovení o exekúcií prikázaním pohľadávky, pričom procesný postup podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku (žaloba na vylúčenie vecí z exekúcie) sa v prípade výkonu exekúcie prikázaním pohľadávky nepoužije.

3.3 Žalovaný poukázal na odôvodnenie uznesenia Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 01.07.2019, č. k. 30Cb/57/2019-94 (exekučný titul), v ktorom Okresný súd Bratislava II. uviedol, že vlastnícke právo k predmetu exekúcie (k strojom) nikdy neprešlo na spoločnosť H. F., G. a ani na jej právnych nástupcov, a preto ani právny predchodca povinného z exekúcie nemohol nikdy previesť vlastnícke právo k predmetu exekúcie na žalobcu. Nakoľko predmet exekúcie nikdy nebol prevedený z vlastníctva žalovaného na

iný subjekt, nemohli ho nadobudnúť ani právni predchodcovia povinného, ani prípadní ďalší údajní nadobúdatelia predmetu exekúcie.

3.4 K argumentácii žalobcu, že nemal dôvod iniciovať konanie o určenie vlastníckeho práva žalovaný uviedol, že žalobca musel vedieť, že vlastnícke právo k predmetu exekúcie (k strojom) v dôsledku dohody výhrady vlastníckeho práva v kúpnej zmluve uzavretej medzi žalovaným ako predávajúcim a spoločnosťou H. F., G. (právny predchodca povinného z exekúcie) ako predávajúcim, v mene ktorej konal, celú transakciu vybavoval a predmet exekúcie prevzal brat žalobcu, neprešlo na túto spoločnosť a ani na jej právnych nástupcov. Vzhľadom na subjektívnu vedomosť žalobcu o nezákonnej držbe predmetu exekúcie mu muselo byť zrejmé, že skutočný vlastník sa bude domáhať vrátenia predmetu exekúcie a neobstojí jeho argument o tom, že nemal dôvod iniciovať žalobu na určenie vlastníckeho práva k predmetu exekúcie z dôvodu, že sa považoval za výlučného vlastníka predmetu exekúcie (strojov).

3.5 Z uvedených dôvodov žalovaný považoval odvolanie žalobcu za neopodstatnené a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu nevyjadril.

5. V dôsledku odvolania podaného žalobcom proti rozsudku súdu prvej inštancie, krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Vzhľadom k tomu, že obsahu podania žalobcu, nazvaného ako Doplnenie odvolania zo dňa 15.02.2023 je zrejmé, že smeruje proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie sp.zn. 16C/2/2021 zo dňa 30.01.2023, že uvedené rozhodnutie napáda z v ňom uvedených odvolacích dôvodov v celom rozsahu a že v odvolacom návrhu navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na opätovné rozhodnutie, odvolací súd dospel k záveru, že bolo v zákonom stanovenej lehote oprávnenou osobou podané odvolanie voči rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, má náležitosti podľa § 363 CSP a možno na jeho základe v odvolacom konaní pokračovať.

9. Na základe podaného odvolania žalobcu tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci samej na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení napadnutého rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Odvolací súd uvádza, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé prívodiť zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (vo veci samej), nežiadal ani doplniť dokazovanie za podmienok ustanovených v § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré by nemohli bez svojej viny byť prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o veci vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom v súdnej veci neboli naplnené procesné predpoklady doplňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP).

10. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody uvedené v podanom odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné, nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne. Po preskúmaní veci nezistil odvolací súd žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovvej časti, tak aj v časti odôvodnenia a zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného k zásadným odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd uvádza:

10.1 Žalobca sa podanou žalobou domáhal vylúčenia vecí z exekúcie, povinnosť vydania ktorých obchodnej spoločnosti S., G.. G. C. ukladal exekučný titul, na podklade ktorého bola žalovaným iniciovaná exekúcia vedená. Predpokladom výkonu exekúcie je spôsobilý exekučný titul, pod ktorým rozumieme predovšetkým také rozhodnutie, ktoré disponuje vlastnosťou vykonateľnosti, to znamená

potencionálnou možnosťou vymôcť judikovanú povinnosť i proti vôli povinnej osoby. Z obsahu spisu je pritom zrejmé, že exekučným titulom je právoplatné a vykonateľné uznesenie Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 01.07.2019, č. k. 30Cb/57/2019-94, ktorým tento súd nariadil neodkladné opatrenie, na základe ktorého bola obchodná spoločnosť S., G.. G. C. povinná vydať obchodnej spoločnosti F., G.. G. C. (t.j. žalovanému v tomto konaní) určené hnutelné veci. Súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú, pretože žalobcom podanú žalobu nepovažoval za vhodný spôsob bránenia ním tvrdeného vlastníckeho práva k hnutelným veciam, ktorých vydanie stanovoval exekučný titul.

10.2 Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne vystihol, že inštitút vylúčenia vecí z exekúcie upravený v § 44 ods. 1 Exekučného poriadku je primárne určený na to, aby sa uspokojenie oprávneného spočívajúce v peňažnom plnení dosiahlo zásadne iba z vecí patriacich povinnému a aby iné veci neboli exekúciou dotknuté. Tým sa sleduje ochrana tretích osôb, aby ich majetok nebol exekúciou postihnutý. „Možno zosumarizovať záver, že procesný postup podľa § 44 (ustanovenia o excindačnej žalobe) sa aplikuje iba na také spôsoby vykonania exekúcie, keď sa predmet exekúcie (vec, právo alebo iná majetková hodnota) speňažuje predajom (exekučnou dražbou)“ (Števíček, M., Kotrecová, A., Tomašovič, M., Molnár, P. a kol. Exekučný poriadok, Komentár, 3. vydanie, Praha: C. H. Beck, 2018, s. 165). Uplatnenie práva postupom podľa § 44 Exekučného poriadku smeruje výlučne k procesnému výsledku, ktorým je zabránenie exekučného predaja vecí.

10.3 Odvolací súd sa stotožňuje s právnou argumentáciou súdu prvej inštancie, v zmysle ktorej žalobou o vylúčenie vecí z exekúcie nemožno popierať samotný exekučný titul, na podklade ktorého je vedená exekúcia o odovzdanie vecí. Pokiaľ pri vymáhaní peňažného plnenia sú veci povinného len prostriedkom na dosiahnutie uspokojenia oprávneného, pri vymožení nepeňažného plnenia spočívajúceho v odobratí v exekučnom titule nezameniteľne určenej veci je sama táto vec „cieľom“, t. j. predmetom vydania v zmysle povinnosti uloženej exekučným titulom. Inými slovami, kým pri exekúcii na vymoženie peňažného plnenia záleží na tom, kto je vlastníkom dotknutých vecí (resp. má k nim iné právo vylučujúce exekúciu), pri realizácii odobratia vecí táto otázka podstatná nie je, pretože v takomto prípade je smerodajný exekučný titul. Z uvedeného dôvodu nie je prípustné postupom v zmysle § 44 ods. 1 Exekučného poriadku vylúčiť z exekúcie vec, ktorá je sama predmetom odobratia. Pripustenie opačného výkladu by totiž znamenalo, že by takýmto spôsobom došlo k faktickému skončeniu exekúcie bez vymoženia exekučným titulom uloženej povinnosti a k tomu inštitút vylúčenia vecí z exekúcie nesmeruje.

10.4 Z uvedeného dôvodu potom možno súhlasiť aj so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého tretia osoba, ktorá deklaruje svoje vlastníctvo k veciam, o ktorých odovzdanie v exekúcii sa jedná, má za účelom ochrany svojho tvrdeného vlastníckeho práva iniciovať iné konania ako konanie o vylúčenie vecí z exekúcie. Právny poriadok Slovenskej republiky vlastníčkovi poskytuje ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnené zasahuje, pričom právna teória ako aj prax pozná viacero druhov vlastníckych a iných žalôb, prostredníctvom ktorých sa vlastníč môže domáhať ochrany svojich práv.

10.5 Exekučný súd nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu. Exekučný súd je viazaný obsahom exekučného titulu, nie je oprávnený ho rušiť alebo meniť. Exekučný súd preto nemôže riešiť ani z exekučného titulu vyplývajúcu otázku vlastníctva vecí, ktorá je predmetom odobratia v exekúcii. Aj v prípade, ak žalobca podal žalobu o vylúčenie vecí z exekúcie na základe výzvy exekučného súdu, ktorý sa riadil Exekučným poriadkom, striktno stanovujúcim, že právo k veci, ktoré nepripúšťa exekúciu, možno uplatniť len spôsobom ustanoveným týmto zákonom, uvedené nezbavuje konajúci všeobecný súd, ktorý o takejto žalobe rozhoduje povinnosti skúmania naplnenia procesných podmienok konania a posúdenia, či sa v danom prípade jedná o prípustný procesný prostriedok ochrany tvrdeného vlastníckeho práva žalobcu.

11. Odvolací súd poukazujúc na vyššie uvedené body tohto rozhodnutia odvolacie námietky žalobcu nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

12. Ako výrok závislý odvolací súd preskúmal i druhý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bude rozhodnuté o výške trov konania žalovaného. V nadväznosti na vecnú správnosť odvolaním napadnutého prvého meritórneho výroku rozsudku súdu prvej inštancie je potom vecne správny aj závislý druhý výrok, ktorým súd prvej inštancie v súlade so zásadou úspechu v spore vyplývajúcou z ustanovenia § 255 ods. 2 CSP rozhodol o trovách prvoinštančného konania. Súd prvej inštancie tak i o trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa správnych ustanovení CSP a tieto správne aplikoval.

13. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalobcu tento nebol úspešný ani sčasti, keď odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil. Celý procesný úspech v odvolacom konaní tak prináleží žalovanému, ktorý sa k odvolaniu

žalobcu i vyjadroval, a to prostredníctvom právneho zástupcu. V súvislosti s odvolacím konaním tak žalovanému trovy preukázateľne vznikli. S poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP odvolací súd uložil žalobcovi ako procesne neúspešnej strane sporu v odvolacom konaní povinnosť nahradiť žalovanému trovy vzniknuté v súvislosti s odvolacím konaním v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o výške trov.

18. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolať a musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolať a fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolať a právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolať a v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).